

Nr 39.

Av herr **Andersson** i Munkaljungby, om pension åt förre plantskoleföreståndaren *F. H. Svensson*.

Svensson är född år 1885 och således 66 år gammal. År 1917 erhöll han anställning som föreståndare för den av skogsvårdsstyrelsen i Kristianstads län drivna plantskolan i Skåldinge i Munka-Ljungby socken, vilken befattning han innehade till den 1 maj 1949, då verksamheten vid plantskolan avvecklades. Han hade då innehaft befattningen i omkring 32 år.

I skogsvårdsstyrelsens motivering för Svenssons uppsägning anföres:

”På grund av den knappa medelstilldelningen till skogsvårdsstyrelsernas verksamhet har skogsvårdsstyrelsen i Kristianstads län sett sig nödsakad göra vissa inskränkningar i fråga om såväl tillfälligt anställd personal som övriga utgifter. Plantskoledriften är under rationalisering genom den påbörjade mekaniserade driften i storplantskolan i Maltesholm och genom nedläggandet av Lönsboda plantskola.”

Det synes tydligt framgå av denna motivering, att nedläggandet av plantskolan och i samband därmed Svenssons entledigande skett på grund av en beslutad rationalisering av plantskoleverksamheten inom länet. Denna rationalisering torde sannolikt i viss mån hava påskyndats genom av riksdagen 1948 beslutade ändrade bestämmelser om understödsbidragen till skogsvårdsstyrelserna. (Jordbruksutskottets utlåtande nr 11.) En av Svensson gjord framställning till skogsvårdsstyrelsen har avslagits med motivering att pensionsrätt för ifrågavarande tjänst ej förelåg och att, för styrelsens vidkommande, medel saknades för utbetalande av sådan pension.

Om verksamheten vid plantskolan fortsatt, är det väl troligt, att Svensson fått behålla sin tjänst ännu några år eller så länge han nöjaktigt kunnat sköta densamma. Efter sitt entledigande från plantskolan har han ej haft någon inkomstgivande sysselsättning. Hans ålder och ovanan vid annat arbete än det han sysslat med under större delen av sin levnad gör, att han ej har stora utsikter att skaffa sig någon sysselsättning i öppna marknaden. Såväl hans som hans hustrus hälsa är dessutom inte den bästa.

Den tjänst Svensson uppehållit har visserligen inte varit förenad med pensionsrätt. Det torde dock kunna betraktas som rimligt och skäligt, att han efter en 32-årig tjänst inom ett av staten understött företag finge för sina återstående dagar utbekomma ett årligt belopp (pension eller understöd) som en erkänsla för sin långa och helt visst gagnande insats i det allmännas tjänst.

Åberopande det ovan anförda får undertecknad därför hemställa,
att riksdagen måtte besluta att åt förre plantskoleföreståndaren Frans Hugo Svensson i Munkaljungby bevilja en årlig pension (understöd) till ett belopp som kan anses skäligt.

Till ärendet hörande handlingar komma att överlämnas till vederbörande utskott.

Stockholm i januari 1951.

Alfred Andersson.
